

LBRIS

We know
books

Tamara Ireland Stone

PÂNĂ LA
C **ULTIMUL**
CUVÂNT

Traducere din limba engleză
de Diana Trăncuță

forteen | 2025

LBRIS

We know
books

cu șase luni înainte

„N-ar trebui să citesc bilețelele.“

Hailey taie un trandafir și mi-l dă. Când leg bilețelul de tulpină cu panglica roz strălucitoare, îl citesc. Nu mă pot abține. Asta e puțin exagerat, dar tot drăguț. I-l dau Oliviei, iar ea îl aruncă în găleata clasei respective.

— Nu cred! Fetelor...

Olivia pufnește într-un râs zgomotos, în timp ce întoarce felicitarea pe partea cealaltă. Se pare că și ea le citește.

— Nu-mi dau seama cine a scris asta, dar... bietul băiat. E așa siropos!

Tentativa de poezie sinceră a cuiva ne trece din mână în mână. Alexis se trânteste pe patul meu, râzând isteric. Kaitlyn și Hailey se rostogolesc pe covor. În cele din urmă, mă alătur și eu lor.

— Suntem rele. Hai să nu le mai citim, zic, ascunzând trandafirul în mijlocul găleții, vrând să-l protejez pe acest băiat anonim care și-a pus inima la bătaie pentru o fată de la ora de algebră, pe nume Jessica.

Olivia înșfacă teancul de felicitări din fața mea și începe să le răsfoiască.

— Doamne, cine sunt oamenii ăștia și cum de nu-i cunoaștem?

— Pentru că nu suntem ratate? intervine Alexis.

— E o școală mare, o contrazice Hailey.

— Bine, înapoi la treabă. Se ofilesc florile.

Kaitlyn încă râde, în timp ce-și reia rolul de lider al strănerii de fonduri cu ocazia Zilei Îndrăgostiților.

— Olivia, dacă-ți plac bilețelele așa mult, fă schimb de locuri cu Samantha.

Olivia clatină din cap, fluturându-și coada de cal.

— În niciun caz. Îmi place ce fac.

— Fac eu schimb. Oricum mă doare mâna, zice Hailey, așa că inversăm rolurile.

Scot un trandafir din găleată și iau foarfeca de pe podea. În clipa în care îmi strecor degetele prin mâner, un gând mă lovește de nicăieri și, înainte să am timp să reacționez, îmi simt creierul înfigându-și colții și apucându-mă strâns, deja pregătit să se lupte cu mine. Mâna începe să-mi tremure și mi se usucă gura.

„E doar un gând.“

Las foarfeca să cadă pe podea și îmi scutur mâinile de câteva ori, uitându-mă în jur ca să mă asigur că nu mă vede nimeni.

„Dețin controlul.“

Încerc din nou. Cu trandafirul într-o mână, cu foarfeca în cealaltă, îmi strâng degetele, dar palmele îmi sunt umede și degetele îmi amortesc și nu pot să apuc bine de foarfecă. Mă uit la Kaitlyn, care stă în fața mea, îi văd fața strâmbându-se și încetșându-se, și mă cuprinde un val de greață.

„Respiră. Gândește-te la altceva.“

Dacă tai o dată, o să continui. Știu că o s-o fac. O să trec la următorul trandafir, apoi la următorul, și o să tai până când nu o să mai rămână decât o grămadă uriașă de tulpini, frunze și petale.

După asta, o să masakrez acele bilețele siropoase, scrise cu atenție. Până la ultimul.

„Doamne, ce bolnav.“

Apoi, o să mă apropiu cu foarfeca de coada Oliviei și o să tai chiar prin elasticul de păr.

„Rahat. Gândește-te la altceva. La altceva.“

— Am nevoie de un pahar cu apă, zic, ridicându-mă și sperând că nu o să observe niciuna broboanele de transpirație care mi se adună pe frunte.

— Acum? întrebă Kaitlyn. Haide, Samantha, o să rămânem în urmă.

Îmi tremură picioarele și nu sunt sigură dacă pot avea încredere că mă vor duce până jos, dar, cumva, foarfeca a dispărut și, în schimb, mâna mea e pe balustradă. Mă îndrept spre bucătărie și îmi trec mâinile pe sub apă.

„Apa e rece. Ascultă apa.“

— Ești bine?

Vocea lui Paige întrerupe zgomotul din mintea mea. Nici n-o văzusem pe sora mea mai mică stând la masa din bucătărie, făcându-și temele. În momentul acela, zăresc suportul de cuțite. Și o foarfecă.

„I-aș putea spinteca părul dintr-o singură tăietură.“

Fac pași mari în spate până când mă lovesc de frigider. Mi se înmoaie genunchii și mă las să alunec pe podea, apucându-mă de tâmpile, îngropându-mi fața în palme, ca să blochez lumina, repetând mantrile.

— Sam. Deschide ochii.

Vocea mamei răsună din depărtare, dar îi ascult cuvintele și, când o fac, văd că suntem față-n față.

— Vorbește cu mine. Acum.

Mă uit spre scară, cu ochii mari.

— Nu-ți face griji, zice ea. N-o să afle. Sunt sus.

O aud pe mama șoptindu-i lui Paige să ducă o pungă de chipsuri în camera mea și să-mi distragă prietenele. Apoi mă apucă de ambele mâini atât de tare, încât verigheta ei îmi sapă în deget.

— Sunt doar gânduri, îmi spune, calmă. Repetă, te rog.

— Sunt doar gânduri.

Pot să imit cuvintele, dar nu și hotărârea din vocea ei.

— Bun. Deții controlul.

Când îmi feresc privirea, mă apucă și mai tare de mâini.

— Dețin controlul.

„Se înșală. Nu-l dețin.“

— Câte gânduri transmite creierul în mod automat în fiecare zi?

Mama trece la statistici ca să mă ajute să-mi vin în fire.

— Șaptezeci de mii, șoptesc, cu lacrimile curgându-mi pe blugi.

— Așa e. *Dai curs* acestor șaptezeci de mii de gânduri pe zi?

Clatin din cap.

— Sigur că nu. Gândul ăsta a fost doar unul dintre cele șaptezeci de mii. Nu e special.

— Nu e special.

— Bun.

Mama mă apucă ușor de bărbie și îmi ridică capul, forțându-mă s-o privesc din nou.

— Te iubesc, Sam.

Miroase a loțiunea ei preferată cu lavandă. O inspir și sunt cuprinsă de gânduri noi, mai frumoase, care le înving pe cele mai întunecate, înfricoșătoare.

— Orice gânduri ai, e în regulă. Ele nu spun *nimic* despre tine. Ai înțeles? Acum, vorbește cu mine.

Am mai trecut prin asta împreună. Nu s-a mai întâmplat de multă vreme, nu așa, dar mama își intră imediat în rol, de parcă ar fi a doua ei natură. E bine antrenată.

LIBRIS | we know books
— Foarfecă, șoptesc, lăsând capul în piept, simțindu-mă murdară, bolnavă și umilită.

Urăsc să-i spun despre aceste gânduri îngrozitoare, dar urăsc și mai mult gândurile care scapă de sub control, așa că asta e calea mea de scăpare. Și eu sunt bine antrenată.

— Trandafirii. Părul Oliviei și... Paige...

Mama nu mă obligă să termin. Își pune brațele în jurul meu, iar eu o apuc de tricou, plângându-i pe umăr, spunându-i că-mi pare rău.

— N-ai de ce să-ți pară rău.

Se desprinde de mine și mă pupă pe frunte.

— Acum rămâi aici. Mă întorc imediat.

— Te rog, nu, o implor, dar știu că nu mă va asculta.

Face ce are de făcut. Îmi înfig unghiile în ceafă de trei ori, iar și iar, până când revine. Când ridic privirea, e ghemuită din nou în fața mea, ținând foarfeca în palmă.

— Ia-o, te rog.

Nu vreau să o ating, dar nu am de ales. Vârful degetului meu pipăie metalul rece și îl las să alunece pe lamă, ușor, încet, abia gădilând suprafața. Când simt mânerul, îmi strecor degetele prin găuri. Părul mamei atârnă în fața mea.

„Aș putea să i-l tai. Dar n-aș face asta niciodată.“

— Bun. E doar o foarfecă. A declanșat câteva gânduri înfricoșătoare, dar nu le vei da ascultare pentru că *tu*, Samantha McAllister, ești o persoană bună.

Vocea ei pare mai aproape acum. Las foarfeca să cadă pe podea și o împing cât mai departe de mine. Îmi înfășor brațele pe după umerii mamei, strângându-o tare, sperând că e ultima oară când trecem prin asta, deși știu că nu e. Atacurile de panică sunt ca niște cutremure. Întotdeauna mă simt ușurată când pământul se

oprește din zguduit, dar știu că va mai urma altul, și nici atunci nu-l voi putea prevedea.

— Ce-o să le spun?

Prietenele mele nu pot afla despre gândurile paralizante, incontrollabile, despre tulburarea mea obsesiv-compulsivă, pentru că prietenele mele sunt normale. Și perfecte. Ele se mândresc cu normalitatea și perfecțiunea lor – nu trebuie să afle *niciodată* cât de departe sunt eu de aceste două lucruri.

— Paige îți ține locul cu trandafirii. Fetele cred că mă ajuți cu ceva în bucătărie.

Mama îmi oferă un prosop de bucătărie, ca să mă șterg.

— Du-te sus când ești pregătită.

Rămân singură o vreme îndelungată, trăgând adânc aer în piept. Încă nu mă pot uita la foarfeca din capătul îndepărtat al bucătăriei, și sunt sigură că mama o să ascundă toate obiectele ascuțite în următoarele zile, dar acum sunt bine.

Totuși, aud acest gând ascuns în cotloanele întunecate ale minții mele. Nu mă atacă la fel ca altele, dar este înspăimântător într-un mod cu totul diferit. Pentru că este acel gând care nu mă părăsește niciodată. Și gândul care mă sperie cel mai tare.

„Dacă sunt nebună?“

in prezent

cel mai mult

Culoarul trei. Mereu culoarul trei. Antrenorii mei cred că e amuzant. Neobișnuit. O superstiție, cum e să nu-ți speli ciorapii norocoși sau să-ți lași barbă înainte de competiții. Și asta e perfect. E tot ce vreau să știe.

Mă urc pe blocul de start și îmi răsucesc trunchiul, scuturând brațele și picioare. Strâng marginea cu degetele de la picioare, mă uit la apă și îmi trec degetele mari de la mâini peste suprafața aspră a blocului, de trei ori.

— Înotători, aliniați-vă la start.

Vocea antrenorului Kevin răsună din capătul celălalt al bazinului și, când suflă în fluier, reacția corpului meu este pur pavloviană. Țin palma peste mână, coatele mi se blochează când îmi lipesc brațele de urechi și mă arunc înainte, întinzându-mă și menținând poziția până când vârfurile degetelor taie suprafața apei.

Apoi, timp de zece secunde de fericire, nu se mai aude niciun zgomot, în afară de sunetul apei care-mi vâjâie pe la urechi.

Dau puternic din picioare și mă concentrez pe un cântec. Primul care-mi vine în minte e unul vesel, cu versuri ușor de reținut, așa că încep să înot în stilul fluture, aruncându-mi ambele

brațe peste cap, în perfectă sincronizare cu ritmul. Lovitură, lovitură, aruncare. Lovitură, lovitură, aruncare. Unu, doi, trei.

Înainte să-mi dau seama, ating capătul opus al bazinului; fac o întoarcere strânsă și mă împing tare în perete. Nu mă uit în sus, la stânga sau la dreapta. După cum spune antrenorul, acum, în acest moment al cursei, nu contează nimeni în afară de tine.

Scot capul din apă o dată la câteva secunde și, când fac asta, aud antrenorii strigând la noi să ținem bărbia spre piept sau șoldurile în sus, să ne îndreptăm picioarele sau să ne arcuim spatel. Nu-mi aud numele, dar sunt atentă oricum la poziția mea. Astăzi, totul e bine. Eu sunt bine. Și rapidă. Grăbesc ritmul cântecului și lovesc în viteză la ultimele ture, iar când degetele mele ating marginea bazinului, mă ridic și arunc o privire la ceas. Mi-am depășit cel mai bun record cu patru zecimi de secundă.

Răsuflu greu când Cassidy mă salută de pe culoarul patru și zice:

— La naiba... O să mă faci praf la regional weekendul ăsta.

A câștigat campionatul regional trei ani la rând. N-o s-o bat niciodată și știu că e doar drăguță, dar, chiar și-așa, mă bucur s-o aud spunând asta.

Fluierul se-aude din nou și cineva se aruncă de pe blocul de deasupra mea, dându-mi de veste că e rândul meu să ies. Mă ridic, îmi scot casca de înot și mă îndrept spre prosop.

— Uau! De unde naiba ai scos-o p-asta?

Când ridic privirea, sunt față-n față cu Brandon. Sau, mai precis, față-n *piept* cu Brandon. Mă forțez să mă uit mai sus de tricoul lui subțire, în ochii lui, chiar dacă mi-e aproape imposibil să rezist tentației de a studia felul în care pantalonii scurți îi îmbrățișează șoldurile.

În prima mea vară de la club, Brandon era doar un coleg mai mare, cu un stil de înot liber incredibil de rapid, care aduna întotdeauna cele mai multe puncte la competițiile sportive și îi învăța pe copiii mici să înoate. Dar în ultimele două veri s-a întors de la facultate ca antrenor secund – antrenorul meu –, ceea ce îl face strict interzis. Și chiar mai sexy.

— Mersi.

Încă încerc să-mi recapăt suflul.

— Cred că doar mi-am găsit un ritm bun.

Brandon îmi arată dinții lui perfecți, iar acele riduri de lângă ochii lui sunt chiar mai pronunțate acum.

— Vrei să repeți asta la campionatul regional, te rog?

Încerc să găesc o replică amuzantă, ceva care l-ar face să-mi zâmbească așa în continuare. În schimb, obrajii încep să-mi ardă, în timp ce el se holbează la mine, așteptând să răspund. Mă uit în podea, muștrându-mă pentru lipsa mea de creativitate, iar apa îmi picură din costum, formând o băltoacă sub picioarele mele.

Brandon îmi surprinde probabil privirea, pentru că deodată arată spre rândul de prosoape agățate pe peretele din spatelul lui și zice:

— Stai aici. Nu te mișca.

Câteva secunde mai târziu, se întoarce.

— Uite.

Înfășoară prosopul pe după umerii mei și îl trage într-o parte și în alta de câteva ori, iar eu aștept să-i dea drumul, dar nu o face. Ridic privirea și îmi dau seama că se holbează la mine. Ca și cum... ar vrea să mă sărute. Și știu că eu îl privesc ca și cum așa vrea să facă asta, pentru că vreau. Numai la asta mă gândesc.

Ochii lui sunt încă ațintiți asupra mea, dar știu că n-ar face niciodată prima mișcare, așa că fac un pas curajos în față, apoi

LIBRIS | we know
încă unul, și, fără să mă gândesc prea mult, îmi lipsesc costumul
ud learcă de tricoul lui și simt apa ajungându-i la piele.

Expiră o dată, în timp ce strânge în pumni capetele prosopului,
folosindu-le ca să mă tragă mai aproape. Îmi iau mâinile de pe
șoldurile lui, îl mângâi pe spate și îi simt mușchii încordați sub
palme când apleacă capul și mă sărută. Apăsat. Apoi trage din
nou de prosop.

Gura îi e caldă și întredeschide buzele și, Doamne Dumnezeule,
se întâmplă în sfârșit, și chiar dacă sunt oameni peste tot și tot aud
fluierul și antrenorii strigând în spatele meu, nu-mi pasă, pentru
că tot ce vreau acum e să...

— Sam? Ești bine?

Clipesc repede și clatin din cap, în timp ce Brandon dă drumul
prosopului, pe care îl simt alunecând pe lângă corpul meu.

— Unde ți-a fugit mintea, copilă?

Stă în continuare la doi pași de mine, fără să fie câtuși de
puțin ud. Și nu sunt o copilă. Am șaisprezece ani. El are doar
nouăsprezece. Nu e o mare diferență. Își aranjează șapca și îmi
aruncă zâmbetul lui ridicol de adorabil.

— Credeam că te-am pierdut pentru o clipă.

— Nu.

Ai făcut exact opusul. Îmi simt pieptul greu, în timp ce fantezia
se spulberă în aer și dispăre din fața ochilor mei.

— Doar mă gândeam la ceva.

— Pun pariu că știi la ce.

— Știi?

— Da. Și n-ai de ce să-ți faci griji. Străduiește-te așa la regional
și continuă să înoți tot anul și vei avea mai multe burse universitare
dintre care să alegi.

Începe să spună altceva, dar antrenorul Kevin strigă la toți
să ocupăm un loc lângă perete. Brandon mă bate prietenește pe
umăr. O atingere de antrenor.

— Știi cât de mult îți dorești asta, Sam.

— Mai mult decât ai putea înțelege.

Încă se află la doi pași de mine. Mă întreb ce s-ar întâmpla
dacă *chiar* aș deschide prosopul și l-aș înfășura în el.

— Sam. La perete! strigă antrenorul Kevin.

Arată spre restul echipei, care se adunase deja și se holba
la mine. Mă strecor lângă Cassidy, iar, când antrenorul se
îndepărtează de noi, ea îmi dă un cot și șoptește:

— OK, asta a fost simpatic. Faza cu prosopul.

— Nu-i așa? zic, aruncându-i o privire surprinsă.

La începutul verii, Cassidy îl denumise „Antrenorul de vis“,
dar în ultimele săptămâni devenise tot mai iritată că nu o lăsasem
baltă cu el.

— Am zis că a fost simpatic, nu că înseamnă ceva.

— Poate înseamnă.

— Sam, scumpo, chiar nu înseamnă. Te-a șters un pic cu
prosopul. Atâta tot. Pentru că are o iubită. La facultate.

— Și?

Mă aplec în față, încercând să nu pară evident că îl caut cu
privirea. E lângă birou, bea un suc și vorbește cu unul dintre
salvamari.

— Și asta e. Are o iubită. La *facultate*, repetă ea, accentuând
ultimul cuvânt. Vorbește despre ea tot timpul și e evident pentru
toată lumea, în afară de tine, că e total îndrăgostit de ea.

— Au.

— Scuze. Trebuia s-o spun.